

Oriol
Izquierdo

152
Articles

La tragèdia dels dies 6 i 7 de setembre

«Tenen raó, tots aquests que des d'aleshores s'esquincen la roba i es cobreixen el cap de cendra? Va anar així, la cosa? Perquè, què va passar els dies 6 i 7 de setembre al parlament?»

Segur que la cançoneta us sona: així que hi dones peu, els unionistes retreuen els tan gravíssims fets que segons ells van tenir lloc al parlament el 6 i 7 de setembre de l'any passat. Que si s'hi va cometre un cop d'estat, que si es van suprimir la constitució espanyola i l'estatut, que si, a ells, se'ls van conculcar tota mena de drets, que si va ser la demostració indiscutible de la naturalesa antidemocràtica de l'independentisme, que si es va perpetrar la fractura definitiva de la societat en dues meitats, que si tomba i que si gira. Tenen raó, tots aquests que des d'aleshores

s'esquincen la roba i es cobreixen el cap de cendra? Va anar així, la cosa? Perquè, què va passar els dies 6 i 7 de setembre al parlament?

Jo ho recordo bé. Va passar que la majoria absoluta independentista integrada per Junts pel Sí i la CUP va sotmetre a votació i debat dues lleis clau, la del referèndum i l'anomenada llei de transitorietat jurídica, mentre les altres forces, fins i tot el que aleshores era Catalunya Sí Que es Pot, hi van posar tots els entrebancs que es van saber imaginar. Va passar que, davant una proposta de discussió política crucial, l'unionisme va respondre amb

exercicis de filibusterisme de la pitjor mena. Uns exercicis que ja no han abandonat i que acompanyen de la construcció d'un relat sobre els fets que se n'allunya des del principi que hem de denunciar incansablement cada vegada que el repeteixin, aquest filibusterisme.

I el repeteixen quan diuen que no es va respectar el reglament. És fals. Les amenaces del govern espanyol sobre aquell ple van dur a modificar el reglament per poder agilitar la tramitació parlamentària dels projectes. Aquelles modificacions, que els mentiders titllen d'irregulars i en les quals s'emparen per anar reiterant que no se'ls va respectar, després van ser considerades correctes ni més ni menys que pel seu Tribunal Constitucional. Però això ja mai no es recorden d'esmentar-ho.

I el repeteixen quan diuen que no se'ls va permetre d'exposar la posició davant els projectes de llei. És fals. Van intervenir gairebé tantes vegades com van voler, gràcies a l'exercici de flexibilitat que va fer la soferta presidenta Carme Forcadell per a exasperació dels qui esperàvem que el debat progressés. Una exasperació que va expressar molt educadament Marta Rovira al ple mateix quan els va demanar que deixessin de plantejar qüestions reglamentàries i entressin a debatre el contingut de la llei. Perquè semblava que ho volguessin evitar. Vaja, que no ho semblava. Quan amb el reglamentisme es pretén de substituir la discussió política, ja som al cap del carrer.

I el repeteixen també quan afirmen frívolament que amb aquell ple es va cometre un cop d'estat perquè en aprovar totes dues lleis es van anul·lar la constitució i l'estatut. Què més hauríem volgut, uns quants i no pas pocs! Però és fals. Precisament

la llei de transitorietat va ser la concreció normativa d'allò que se'n va dir el pas de la llei a la llei: l'instrument que garantia que, en el cas que el referèndum evidenciés una majoria favorable a la independència, no se saltaria jurídicament al buit sinó que es transitaria amb seguretat de les normes anteriors a les normes noves. I, repetim-ho, només en el cas que el referèndum fos favorable a la independència.

Però això deu semblar un matís menyspreable als representants polítics de l'unionisme, que no es cansen de repetir que els dies 6 i 7 de setembre la constitució i l'estatut van ser derogats. I torna-hi. I a més ho diuen com si això hagués estat un caprici de quatre eixelebrats. Però no. Les lleis que es van aprovar aquells dos dies van obtenir la majoria absoluta dels vots dels parlamentaris escollits en sufragi universal el setembre del 2015. Elegits justament amb un programa electoral que prometia que farien el que van fer. És a dir, que tenien tota la legitimitat per fer-ho. Que no van enganyar ningú. Que allò no va ser fruit d'obscurs contubernis amb nocturnitat i malícia per a transgredir els marcs legals establerts, per més que uns números patètics de la Guàrdia Civil disfressats de Montalbano ? i que en Pau Vidal em perdoni una comparació tan desafortunada? i el prevaricador jutge Llarena es vulguin entestar ara a provar-ho.

Arribats a aquest punt no defugiré l'únic argument d'alguns unionistes que a mi em sembla digne de ser tingut en compte: n'hi havia d'haver prou només amb una majoria absoluta per a votar dues lleis com aquelles, o hauria calgut que fossin aprovades amb una majoria reforçada? L'analogia és forta: si per modificar l'estatut cal una majoria de

dos terços... Però aleshores hem de recordar que el camí que ens va dur fins allà, i que després ens ha dut fins on som ara, no l'hem triat nosaltres, sinó que ens ha estat imposat com a l'únic possible davant la negativa absoluta al diàleg per part de les institucions de l'estat espanyol i la pràctica insultantment obstruccionista dels qui, com les forces polítiques unionistes, en són col·laboradors necessaris. La unilateralitat no ha estat una opció, sinó l'única sortida digna, obligada, a conseqüència de la reiterada negativa a tot.

I aquí és on som. La tragèdia que, aquesta sí, es va viure els dies 6 i 7 de setembre és que, a les propostes de diàleg i de discussió de projectes polítics dels uns, els altres només hi oposaven la llei de la força, la demagògia i el menyspreu, els escarafalls més histriònics. I això no ha deixat de ser així del 21 de desembre ençà, almenys fins a la setmana passada, cada vegada que el parlament s'ha reunit.